

A detailed illustration of a winter scene. In the center, a wooden church with a steep roof and arched windows is covered in snow. Warm light emanates from the windows. Several people, including men, women, and children, are walking along a snow-covered path that leads towards the church. They are dressed in winter clothing like coats and hats. The sky is filled with soft, white clouds, and a brilliant sun is shining from the upper center, casting long, golden rays across the scene. Snowflakes are gently falling. On the right, there are snow-laden trees and a wooden fence. The overall atmosphere is peaceful and hopeful.

סוד הקדשה האמתית:
רבי ישראל מסלנט
ומעשה הנעלים

סיפור על אהבת ה', תפלה עמוקה,
ויהודי ששם לב לחברו.

לפני מאה וחמשים שנה, בחורף הקר של
ליטא, השלג הפך לבץ שחר ודביק.

כל צעד השמיע "שלֹאֵק, שלֹאֵק".

אבל יהודים טובים תמיד נושאים עינים
לשמים ומודים לה' באהבה על כל טפה של
גשם ושלג שהוא מוריד לעולם!

בְּאוֹתָהּ עִיר חַי גָּאוֹן הַתּוֹרָה,
רַבִּי יִשְׂרָאֵל מִסְלָנְט.
הוּא אָהֵב אֶת ה' בְּכָל לִבּוֹ וְנַפְשׁוֹ
בְּגִלָּל אֶהְבָּתוֹ הָעֲצוּמָה לֵה',
הוּא תָמִיד סָרַק אֶת הַסְּבִיבָה
כְּדִי לִרְאוֹת אֵיךְ הוּא יָכוֹל
לַעֲזֹר לַיהוּדִים אַחֲרֵים.
זוֹהִי דֶרֶךְ הַ"מוֹסָר"!

תפילה

קדש קדשים

מצוות בין אדם לחברו

רבי ישראל למד סוד חשוב: תפילה ויראת שמים הן קדש קדשים. אבל החכמה היא בחוץ! ללהעליב, לא לפגוע בחפץ של חבר, ולאהב כל יהודי כמו 'שה' אוהב אותנו.

שַׁעַת תְּפִלַּת מְנוּחָה הִגִּיעָה!
יְהוּדֵי אֶחָד שְׁאָחַר רֹץ בְּרַחְבֵי הָרְחוֹב
הַמְבֻצָּבֵץ בְּנִשְׁימָה קָצָרָה.
לָבוּ בָּעַר מְאֹהֶבֶת ה': "אֲנִי חַיֵּב לְהַסְפִּיק
לְעֲנוּת לְנֹמֹת קֹדֶשׁה עִם כָּלָם!" צָעַק בְּלִבּוֹ.
הוּא רָצָה רַק לְקֹדֵשׁ אֶת שֵׁם ה'.

בְּתוֹךְ בֵּית הַכְּנֶסֶת עָמַד יְהוּדִי עָנִי וְצַדִּיק. בְּגָדָיו הָיוּ פָּשׁוּטִים, אֶךְ מֵתוֹךְ
כָּבוֹד עָצוֹם לָהּ, הוּא צִחְצִיחַ אֶת נַעְלָיו הַיְּשָׁנוֹת עַד שֶׁבָּרְקוּ!
הוּא עָמַד בְּעֵינָיו עֲצוּמוֹת וְשָׁר לָהּ מַעֲמָק הַנִּשְׁמָה.

פלאק!

הַיְּהוּדִי הָרַץ דָּהָר פְּנִימָה לְתוֹךְ
בֵּית הַכְּנֶסֶת. בְּלִי לְשִׁים לֵב לְאֹף
אֶחָד, הוּא נִדְחָף לְתַפֵּס מְקוֹם...
פְּלֶאק!

הוּא הִנִּיחַ אֶת מַגֵּף הַבֶּץ הַגָּדוֹל
שְׁלוֹ יָשָׁר עַל נַעְלָיו הַמְצוּחָצוֹת
שֶׁל הָעָנִי, הַכָּאִיב לוֹ וְהָרַס אוֹתוֹן
בְּבֶץ.

הָעֵינִי פָקַח עֵינַיִם בְּכָאֵב
נוֹרָא, וְרָאָה אֶת הַבֶּץ עַל
נַעֲלָיו הַיְקָרוֹת. לְבוּ נַחֲמֵץ
בְּקִרְבּוֹ. אָבֵל...

זו הִיְתָה שְׁעַת תְּפִילָּה
קְדוֹשָׁה! מִתּוֹךְ אֲהָבָה
וְכָבוֹד לַה', הוּא בָלַע
אֶת הָעֶלְבוֹן, לֹא צָעַק,
וְהַמָּשִׁיךְ לְהַתְפַּלֵּל בְּשָׁקֵט.

וְהַיְהוּדִי שֶׁדִּרְךָ? הוּא אֶפְלוּ לֹא שָׁם לֵב! הוּא הָיָה שָׁקוּעַ ב'מִצְוָה', עָמַד עַל קְצוֹת הָאֲצָבָעוֹת
וְצָעַק לַשָּׁמַיִם: 'קָדוֹשׁ ה' צְבָאוֹת!' הוּא הִרְגִּישׁ כְּמוֹ מַלְאָךְ טָהוֹר, אֲבָל שָׂכַח לְהִסְתַּכֵּל לְמִטָּה...

אַבֵּל בַּצֵּד יָשָׁב רַבִּי יִשְׂרָאֵל מִסְלָנֶט. עֵינָיו הִטְהוּרוֹת
רָאוּ הַכֹּל: אֶת הָרִיצָה, אֶת הַמַּעֲיָכָה וְאֶת הַדְּמָעוֹת.
הַצַּדִּיק יָדַע הֵיטֵב: ה' רוֹאָה רוֹאָה גַּם לְתוֹךְ הַלֵּב
בְּתַפְלָה, אֲךֹּ גַם אֶת הַמַּעֲשִׂים שֶׁלָּנוּ בֵּין אָדָם לַחֲבֵירוֹ!

בְּסוֹף הַתְּפִלָּה, יֵצֵא הָאִישׁ מֵהַבֵּץ כְּשֶׁהוּא שׂוֹמֵחַ
וְגָאָה. לְפָתֵעַ, יָד עֲדִינָה הִנָּחָה עַל כֶּתֶפוֹ. זֶה הָיָה
רַבִּי יִשְׂרָאֵל! זֶה הָיָה רַבִּי יִשְׂרָאֵל! הָאִישׁ מֵהֵר לְחַיִּיד
לְחַיִּיד, בְּטוֹחַ חֲטָמָרְבַּ שׁוֹהֲרֵב בָּא לְשִׁבְחַת אוֹתוֹ
עַל שָׂרֵץ כָּל כָּךְ מֵהֵר כְּדִי לְהַתְּפִלֵּל לָהּ'...

"אחי היקר, אמר הרב
בקול שקט ונוקב,
"להקדיש את שם ה' זה דבר
עצום. אך אסור לך, לעולם,
לעשות מצוה על חשבון
נזק וכאב של יהודי אחר!
מרוב שרצית מצוה, היית
עור ורמסת את חברך."

הָאִישׁ נִבְהֵל, הֵבִין אֶת טְעוּתוֹ וְרָץ מֵהָר אֶל הַיְּהוּדִי
הָעֲנִי. מֵעֶמֶק הַלֵּב הוּא בִקֵּשׁ סְלִיחָה, וְנָקָה בְּעֶצְמוֹ
הַיְּהוּדִי אֶת הָעֲנֻמָּסוֹן, נִיבְחוּ אֶת הַנְּעֲלִים הַהָרוֹסוֹת!
בָּאוֹתוֹ רָגַע, ה' שָׂמַח בְּשָׂמִים מִמַּעֲשֵׂה הַשְּׁלוֹם
הַזֶּה אֲפֹלוּ יוֹתֵר מִהַתְּפִלָּה עֲצֻמָּה!

זָכְרוּ תָּמִיד אֶת הַסּוּף שֶׁל תְּנוּעַת הַמּוֹסָר: וְזִהְיוּ כָּלפִי חֲבֵרִים = קִדְשָׁה שְׁלֵמָה!
ה' מְקַבֵּל בְּאַהֲבָה אֶת הַתְּפִלוֹת שֶׁלָּנוּ רַק כֹּאשֶׁר אֲנִיחָנוּ אֲנָשִׁים טוֹבִים הָאֶחָד לַשֵּׁנִי.

וְמָה אֶתְנֵנוּ? מָחָר בַּבֶּקֶר, כְּשֶׁאַתֶּם רָצִים מֵתוֹךְ אֲהַבַת ה' לְתַפֵּס סֵדוֹר מִהָאָרוֹן... עֲצְרוּ שְׁנֵי־הָאֲנָשִׁים וּבִדְקוּ: הֲאֵנִי עוֹשֶׂה מִצְוָה עַל חֵשְׁבוֹן חֵבֶר? נִהְיָה קְדוֹשִׁים לָהּ — גַּם בַּלֵּב וְגַם בַּמַּעֲשִׂים!